

ПРИНЦИПИ НАДАННЯ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ В БУДЬ-ЯКІЙ НАЦІОНАЛЬНІЙ СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Затверджені 17-ю Всесвітньою медичною асоціацією (Нью-Йорк, США, 1963 р.), доповнені 35-ю Всесвітньою медичною асоціацією (Венеція, Італія, 1983 р.)

1. У будь-якій системі охорони здоров'я умови праці медиків повинні визначатися з урахуванням позиції громадських лікарських організацій.
2. Усяка система охорони здоров'я повинна надавати пацієнту право вибору лікаря, а лікареві - право вибору пацієнта, не обмежуючи при цьому ні прав лікаря, ні прав пацієнта. Принципу вільного вибору необхідно дотримуватися і в тих випадках, коли медична допомога надається в медичних центрах. Професійний та етичний обов'язок лікаря - надавати невідкладну медичну допомогу усім без жодних винятків.
3. Будь-яка система охорони здоров'я повинна бути відкритою для всіх лікарів, які мають право на практику: ні медиків загалом, ні окремого лікаря персонально не можна примушувати до праці на неприйнятних для них умовах.
4. Лікар повинен бути вільним у виборі місця своєї практики й обмежуватися лише своїм фахом. Медична спільнота повинна допомагати державі, орієнтуючи молодих лікарів на працю в тих регіонах, де вони найбільше потрібні. Тим, хто погоджується працювати в менш престижних районах, повинна надаватися така підтримка у формі належного оснащення практики та забезпечення рівня життя, відповідних статусу їх професії.
5. Медична спільнота повинна бути адекватно представлена у всіх державних інститутах, що мають відношення до проблем охорони здоров'я.
6. Усі, хто бере участь у лікувальному процесі чи контролює його, повинні усвідомлювати, поважати та охороняти конфіденційність відносин лікаря та пацієнта.
7. Необхідні гарантії моральної, економічної та професійної незалежності лікаря.
8. Якщо розмір гонорару за медичні послуги не визначений прямою угодою між пацієнтом і лікарем, організації, що фінансують надання медичних послуг, повинні адекватно оцінити й оплатити працю лікаря.
9. Розмір гонорару лікаря повинен залежати від характеру медичної послуги. Вартість медичних послуг повинна визначатись за угодою з участю представників медичної спільноти, а не одностороннім рішенням організацій, що фінансують надання медичних послуг, чи уряду.
10. Якість та ефективність медичної допомоги, яку надає лікар, обсяг, ціну та кількість наданих ним послуг повинні оцінювати лише лікарі, керуючись більшою мірою регіональними, ніж національними стандартами.
11. Інтереси хворого диктують, що не може існувати жодних обмежень права лікаря на приписування препаратів і призначення лікування, адекватних сучасним стандартам.
12. Лікар повинен активно поглиблювати свої знання і підвищувати професійний рівень.